

[Petra Petersen.]

gennem en særlig undervisning og uddannelse at blive egnede til at gå ind i det daglige liv, og jeg finder, at det er nødvendigt at begynde denne undervisning på et tidligt tidspunkt af barnets liv, så tidligt, at barnet er modtageligt derfor. Det er derfor også vigtigt, at der tages så meget hensyn som muligt til barnet, til de små børn, som nødvendigvis skal tages væk fra hjemmet og anbringes på et døvstummeinstitut.

Her er der i lovforslagets § 5 et vigtigt fremskridt fra de hidtil gældende regler. Ved at udbygge de tre bestående døvstummeinstitutioner, vi har, i København, Nyborg og Fredericia, opnår man det meget vigtige, at barnet kan anbringes nærmere hjemmet og blive fri for en omflytning. Vi ved, at selv normale og sunde børn lider under skiften fra skole til skole, og det er rimeligt, at børn med brist af forskellig art, som tilmed ikke opholder sig i deres eget hjem, må lide endnu mere ved at skulle forlade en skole eller et plejehjem, hvor de gennem en periode er faldet til.

Iøvrigt håber jeg, at den højtærede socialminister — hvis lovforslaget vedtages i den nuværende skikkelse — vil benytte sig af den ret, der gives ham gennem § 5, til at oprette eksternatskoler og børnehaver, hvor det er påkrævet. I denne forbindelse kan jeg sige, at jeg støtter gerne det ærede medlem hr. Erik Appel, som synes, vi skal tale dansk. Jeg synes, disse betegnelser internat- og eksternatskoler er noget kedeligt noget at få ind i lovsproget; jeg vil også hellere kalde dem kostskoler eller friskoler.

Iøvrigt vil jeg gerne sige et par ord om § 7, som indeholder reglerne for betaling af børnenes ophold på døvstummeskolerne; det gælder internatskoler, eksternatskoler og børnehaver, og det gælder iøvrigt alle internatskoler, for blinde, åndssvage o. s. v., hvad det nu måtte være. Var det ikke rimeligt, om man fritog forældrene til disse børn for at yde betaling for børnenes ophold, i alt fald når det drejer sig om børn af forældre, som tilhører den jævne del af befolkningen. Det siges ganske vist i bemærkningerne, at det sociale udvalg kan pålægge forældre, der er trængende i forsorgslovens forstand, bidrag efter nærmere af socialministeren fastsatte retningslinier. Det vil altså i realiteten sige, at betalingen for børnenes ophold, der fra 1. april bliver 50 kr. pr. måned, kan nedsættes, hvis forældrene er trængende, men da vi ved, at der i forsorgsloven stadig regnes med et prisniveau, som ikke svarer til det virkelige, kan dette ikke berolige mig.

Ved første behandling af forslag om husmoderafløsning fik vi konstateret, at en familie med en skattepligtig indtægt på 2.750 kr. i København anses for bemidlet. Betegnelsen „trængende i forsorgslovens forstand“ omfatter derfor sikkert ikke arbejdsmanden med en ugentlig indtægt på 110 kr. En sådan familie med en indtægt på 110 kr. eller deromkring vil dog vanskeligt kunne undvære 50 kr. pr. måned for det syge barn. Nu vil man måske sige, at det er heller ikke gratis at have barnet i hjemmet, men hvor der i en familie er andre børn og familien iøvrigt skal svare alle de faste udgifter, det være sig husleje, sygekasse og skat, dør er en kontant betaling for et enkelt barn en større økonomisk belastning, end hvis barnet opholder sig i hjemmet. Jeg skulle iøvrigt kende den højtærede socialminister dårligt, hvis ikke han mener, at den moder, der skal afgive sit barn, også gerne engang imellem vil besøge det, men en sådan rejse belaster yderligere hjemmets økonomi. Jeg vil også gerne henlede den højtærede socialministers opmærksomhed på, at da vi drøftede og vedtog loven om børnebidrag til enlige forsørgere, gik den højtærede minister imod mit partis ændringsforslag om forhøjelse af faderens bidrag til den enlige moder, og ministeren gik imod med den begrundelse, at barnefaderen ikke var i stand til at betale mere.

Betalingen for børns ophold på internatskoler er ikke gradueret efter de 3 kommune-grupper, såvidt man kan se. En betalingspligtig i kommune-gruppe II betaler for tiden 37 kr. pr. måned til et barn. Fra 1. april stiger betalingen for et barn på internatskoler til 50 kr. pr. måned, altså for købstædernes vedkommende 13 kr. mere pr. måned for sådan et barn.

Nu vil ministeren måske sige, at barne-moderen også har forsørgerpligt, og med hendes andel bliver beløbet betydeligt større end 50 kr. pr. måned. Men den jævne arbejderfamilie skal vel ikke — foruden den sorg det er at have et ikke fuldtud sundt barn —, hvis moderen i forvejen ikke har arbejde udenfor hjemmet, tvinges til at tage så-dant arbejde for at betale det krævede bidrag. Hvis ikke, er det jo faderen, der er forsørger, og det er familien, der skal udrede hele beløbet.

Jeg ved fra min partifælle i det sociale udvalg i Odense, at familier, der kommer ud for at skulle anbringe et barn udenfor hjemmet, ligegyldigt hvad barnet fejler, meget ofte kommer og fortæller, at deres budget praktisk talt bliver slået i stykket derved. Jeg kan anføre et ganske nyt eksempel.